

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Adamczyk- Łabuda

Protokolant: stażysta Rafał Czyżewski, stażysta Izabela Kicińska, sekretarz sądowy Aneta Sobiepanek, stażysta Monika Obarzanek, Krzysztof Arasim

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Ochota: Emilii Piasty, Jakuba Ciborskiego, Ewy Sitarskiej, Piotra Bednarza, Adama Pruszyńskiego, Marcina Komorowskiego, Ewy Sieradzkiej – Kośla, po rozpoznaniu na rozprawie w postępowaniu zwyczajnym w dniach: 9 października 2014 r., 18 listopada 2014 r., 3 lutego 2015 r., 31 marca 2015 r., 22 maja 2015 r., 29 maja 2015 r. 23 lipca 2015 roku, 22 września 2015 roku, 29 października 2015 roku, 03 grudnia 2015 roku,

sprawy:

1) T. G. (1), syna R. i Z. z domu Ś., urodzonego (...) w Ł.;

oskarżonego o to, że :

w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) (pop. K. zd. K.) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd pracowników tej firmy co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) w W. pojazdów M. (...) nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2) J. S. (1) z domu K. (pop. K. z domu K.), córki E. i B. z domu C., urodzonej (...) w G.;

oskarżonej o to, że :

I. w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd pracowników tej firmy co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) r. w W. pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń w wyżej wymienionych pojazdach,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd pracownika tej firmy co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) w W. pojazdów M. (...) nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3) N. K. (1), syna H. i A. z domu K., urodzonego (...) w W.;

oskarżonego o to, że :

w okresie od dnia (...) do (...) r. w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) z domu K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd pracowników tej firmy co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) r. w W. pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń w wyżej wymienionych pojazdach,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

przy zastosowaniu przepisów kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 roku, które na podstawie art. 4 § 1 k.k mają zastosowanie w sprawie niniejszej

orzeka:

I. oskarżonego **T. G. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) w W. pojazdów M. (...) nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), co stanowi występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i § 3 kk wymierza karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć) zł;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty (...) ((...)) złotych;

IV. oskarżoną **J. S. (1)** uznaje za winną tego, że w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd (...) S.A. co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) r. w W. pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń w wyżej wymienionych pojazdach, to jest czynu, stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i § 3 kk orzeka wobec oskarżonej J. S. (1) karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć) zł; uznaje za winną tego, że w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd (...) S.A. co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) w W. pojazdów M. (...) nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), to jest czynu, stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i § 3 kk karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć) zł;

V. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonej J. S. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny łączy i wymierza oskarżonej karę łączną 10 /dziesięć/ miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć) zł;

VI na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 2 (dwóch) lat;

VII na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej J. S. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty (...) zł ((...)) oraz kwoty (...) zł ((...));

VIII. oskarżonego **N. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia (...) do (...) w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd (...) S.A. co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) r. w W. pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń w wyżej wymienionych pojazdach, to jest czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 /jeden/ rok i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i § 3 kk orzeka wobec oskarżonego N. K. (1) karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 (dziesięć) zł;

IX. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego N. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 5 (pięć) lat;

X. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego N. K. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty (...) zł ((...));

XI. zasądza od oskarżonego T. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380,00 /trzysta osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności i grzywny i kwotę 500,00 /pięćset/ złotych tytułem części zwrotu kosztów procesu;

XII. zasądza od oskarżonej J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380,00 /trzysta osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności i grzywny i kwotę 500,00 /pięćset/ złotych tytułem części zwrotu kosztów procesu;

XIII. zasądza od oskarżonego N. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700,00 /siedemset/ złotych tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności i grzywny i kwotę 500,00 /pięćset/ złotych tytułem części zwrotu kosztów procesu.

XIV. Nakazuje pobrać od Skarbu Państwa adwokat Z. W. wynagrodzenie w kwocie 1596,00 /tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt sześć/ złotych + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej wykonywanej na rzecz oskarżonego N. K. (1) w postępowaniu jurysdykcyjnym;

`Sygn. Akt III K 593/08

UZASADNIENIE

W oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) J. S. (1) (z domu K., w toku postępowania przygotowawczego występująca pod nazwiskiem K.) zakupiła samochód marki N. (...) o nr rej. (...) od R. U. (dowód: umowa kupna sprzedaży k. 257).

J. S. (1) w dniu (...) roku zawarła związek małżeński z oskarżonym N. K. (1) i przyjęła wówczas jego nazwisko (dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. S. (2) k. 612-613, informacja w bazie PESEL - SAD).

W dniu (...) N. K. (1) zgłosił do swojego ubezpieczyciela (...) S.A. fikcyjną szkodę powstałą w jego samochodzie marki O. (...) o nr rej. (...) na skutek kolizji drogowej. W zgłoszeniu podał nieprawdziwe dane odnośnie tego, jakoby w dniu (...) w W. J. S. (1) kierując pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr zawracania uderzyła w kierowany przez niego pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). J. S. (1) napisała oświadczenie, w którym wskazała, że jest odpowiedzialna za kolizję drogową, podpisała się wówczas nazwiskiem K., pomimo iż od (...) roku była żoną N. K. (1) i przyjęła jego nazwisko. Następnie N. K. (1) z tytułu powstałej szkody otrzymał odszkodowanie w kwocie (...) zł, które zostało mu wypłacone (...) roku. (dowód: zeznania świadka P. R. k. 56-58, 670-672; kserokopia akt szkodowych k. 59-212; opinia techniczna z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych k. 309-315).

Jesienią (...) roku W. G. (1) zwrócił się z prośbą do N. K. (1), czy nie miałby do sprzedania jakiegoś samochodu celem wsparcia prowadzonej przez świadka drużyny kolarskiej. N. K. (1) wskazał, że ma samochód marki N. (...) i jesienią (...) roku przekazał W. G. do użytkowania pojazd marki N. (...) o nr rej. (...). W dniu (...) J. S. (1) podpisała z W. G. (1) umowę sprzedaży samochodu marki N. (...) o nr rej. (...), który ubezpieczył go w (...) S.A. Samochód został następnie zwrócony N. K. (1) w ciągu około miesiąca od sprzedaży z powodu zbyt wysokiego podatku, jaki miał zapłacić W. G. (1) w Urzędzie Skarbowym (dowód: częściowo zeznania świadka W. G. (1) k. 232-235; umowa kupna sprzedaży k. 259; decyzja k. 258; oświadczenie k. 260; pismo z (...) S.A. k. 319-401).

W dniu (...) T. G. (1) zgłosił do swojego ubezpieczyciela (...) S.A. fikcyjną szkodę powstałą w jego samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...) na skutek kolizji drogowej. W zgłoszeniu wskazał nieprawdziwe dane, jakoby w dniu (...) w W. J. S. (1) kierując samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) uderzyła w tył jego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...). J. S. (1) napisała oświadczenie, w którym wskazała, że jest odpowiedzialna za kolizję drogową, podpisując się poprzednio używanym nazwiskiem K. T. G. (1) na skutek zgłoszenia otrzymał odszkodowanie w kwocie (...) zł, które zostało mu wypłacone w dniu (...) roku. (dowód: zeznania świadka P. R. k. 56-58, 670-672/, kserokopia akt szkodowych k. 59-212; opinia techniczna z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych k. 301-308).

Z udziałem samochodu N. (...) o nr rej. (...) zgłoszona została również inna kolizja drogowa z dnia (...), do której miało dojść z winy N. K. (1) – właściciela przedmiotowego pojazdu i, który to zgłosił przedmiotową szkodę do ubezpieczyciela. Poszkodowany uczestnik kolizji J. Ś. widział wówczas podczas zdarzenia, iż kierowcą samochodu była młoda kobieta, która jechała wraz z matką (dowód: zeznania świadka J. Ś. k. 238-240, 647-648; kserokopia akt szkody k. 2-55).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków P. R. (k. 56-58, 670-672), J. Ś. (k. 238-240, 647-648), częściowo W. G. (1) (k. 232-235), częściowo wyjaśnienia oskarżonych T. G. (1) (k. 268a-271), J. S. (2) (k. 281-284, 612-613) i N. K. (1) (k. 291-293, 613-615) oraz dokumenty: kserokopie akt szkody (k. 2-55, 59-212), umowy kupna sprzedaży (k. 257, 259), decyzję (k. 258), oświadczenie (k. 260), opinię techniczną z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych (k. 301-308, 309-315), pisma z (...) S.A. (k. 319-401) oraz karty karne (k. 597-598, 600, 601).

Oskarżona **J. S. (1)** przesłuchana w charakterze podejrzanej w postępowaniu przygotowawczym nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów (k. 281-284). Oświadczyła, że nie pamięta okoliczności kolizji drogowych przedstawionych w zarzutach, w związku z czym odmówiła złożenia wyjaśnień. Po okazaniu oświadczeń datowanych na dzień (...) i (...) podpisanych jej imieniem i nazwiskiem przyznała, że rozpoznaje swój charakter pisma i podpis.

W toku postępowania sądowego /k. 612 – 613/ oskarżona J. S. (1) w trakcie składania pierwszych wyjaśnień potwierdziła uprzednio złożone wyjaśnienia i przyznała, że uczestniczyła w dwóch kolizjach, w trakcie których na miejsce zdarzenia nie była wzywana policja. Oskarżona skrótowo stwierdziła, że odnośnie kolizji z pojazdem marki M. (...) „wzięła winę na siebie” /k. 613/, gdyż wjechała w tył samochodu M. (...), natomiast w drugi samochód, marki O. (...), należący do jej ówczesnego męża - oskarżonego N. K. - uderzyła w trakcie wykonywania manewru zawracania. Oskarżona potwierdziła fakt sprzedania w dniu (...) roku świadkowi G. G. po kolizji z oskarżonym T. G. samochodu marki N.. Zaznaczyła, że przed kolizją nie знаła drugiego jej uczestnika - oskarżonego T. G.. Wskazała także, że tym samochodem miała „dwa incydenty”, naprawą pojazdu zawsze zajmował się jej ówczesny mąż oskarżony N. K.. Oskarżona zaprzeczyła, aby przed zawarciem w dniu (...) roku umowy sprzedaży wskazanego wyżej pojazdu udostępniła go świadkowi G. G.. Wedle słów oskarżonej wydanie pojazdu kupującemu nastąpiło w dniu zawarcia umowy sprzedaży. Dodała, że pojazd był zarejestrowany na jej nazwisko, użytkowała go rzadko przez okres około 1 roku. (...) było stare i bała się nim jeździć. Nadto jej ówczesny mąż oskarżony N. K. miał warsztat samochodowy, zawsze dysponował wolnym samochodem, z którego mogła w razie potrzeby skorzystać. Oskarżona nie pamiętała, aby samochód marki N. (...) był przekazywany świadkowi W. G. przed podpisaniem umowy sprzedaży. Wraz z ówczesnym mężem sprzedawała samochód nabywcy, którego oboje nie znali wcześniej. Nie pamiętała, czy sprzedała pojazd naprawiony, czy w stanie uszkodzonym. Oskarżona potwierdziła również to, że złożyła oświadczenia do akt szkodowych nr (...) z dnia (...) i nr (...) z dnia (...) i dodała, że w dacie składania oświadczenia w (...) była żoną oskarżonego N. K. (1), ale miała niezmienną nazwisko z nazwiskiem panińskim K. i dlatego tak się podpisywała,

mimo, że we wrześniu (...) zawarła związek małżeński i przyjęła nazwisko męża. Stwierdziła, że naprawą pojazdu po kolizjach w całości zajmował się jej mąż i nie posiadała wiedzy, czy auto po kolizji było poddawane oględzinom przez rzeczoznawcę z zakładu ubezpieczeniowego.

W trakcie składania wyjaśnień podczas kolejnego przesłuchania w charakterze oskarżonej J. S. (1) na rozprawie w dniu (...) roku /k. 1027 – 1032/ nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów potwierdzając wypowiedź oskarżonego N. K. i swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, zarazem wyrażając zdanie, że opinia biegłego „jest zrobiona z za biurka”, a nie po oględzinach pojazdów i kwestionując jej rzetelność. Kategorycznie stwierdziła, że doszło do kolizji pomiędzy samochodami marki O. (...) a N. (...), którego była kierowcą. Ponownie potwierdziła wypowiedź oskarżonego N. K. co do okoliczności kolizji obu pojazdów.

J. S. (1) ma 36 lat, wykształcenie wyższe, pedagogiczne. Jest rozwiedziona. Na jej utrzymaniu pozostaje dwoje dzieci w wieku 9 lat i 3 lata. Prowadzi działalność gospodarczą w branży kosmetycznej nie osiągając dochodów, osiąga straty, ma zaciągniętą pożyczkę w banku i z tego się utrzymuje. Otrzymuje alimenty w wys. 600 i 800 zł na dwoje dzieci. Posiada majątek w postaci mieszkania o powierzchni 18 m² w W. oraz działki budowlane w P.. Miesięcznie płaci raty kredytowe oscylujące wokół kwoty 3000 złotych. Nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo. (dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. S. (2) k. 281-284, 612-613). J. S. (1) nie była karana sędownie (dowód: karta karna k. 600).

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Ujawniony w trakcie rozprawy materiał dowodowy dał Sądowi podstawę do przypisania winy wszystkim oskarżonym: J. S. (1), T. G. (1), i N. K. (1).

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej J. S. (1). Oskarżona podobnie jak oskarżony T. G. (1), ograniczyła się w swoich wyjaśnieniach jedynie do stwierdzenia, że obie objęte aktem oskarżenia kolizje drogowe nie były fikcyjne i nie wyłudzała ona odszkodowań. Oskarżona przyznała, że oba oświadczenia złożone w aktach szkody zostały wypisane przez nią własnoręcznie oraz podpisane. W związku z tym, iż oskarżona J. S. (1) nie zaprzeczała złożeniom podpisów na dokumentach dotyczących zgłoszenia szkód do (...) SA wyjaśniając między innymi na rozprawie w dniu (...) roku, że dokumenty te są prawdziwe /k. 1028/ Sąd w toku postępowania jurysdykcyjnego nie widział konieczności dopuszczania dowodu z pisemnej opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Jednocześnie jednak na etapie postępowania przygotowawczego oskarżona nie wspomniała, że podpisywała się wówczas nazwiskiem (...), pomimo, iż była żoną N. K. (1) i w dniu (...) roku przyjęła jego nazwisko. Nie zgłosiła tego również ubezpieczycielowi. W toku postępowania sądowego oskarżona potwierdziła, że w związku małżeńskim z N. K. (1) pozostawała od września (...). Tym samym podczas obu kolizji drogowych rozpatrywanych w niniejszym postępowaniu nosiła nazwisko (...). W ocenie Sądu nie sposób dać wiary w tym zakresie naiwnym wyjaśnieniom oskarżonej, która twierdziła, że podpisywała się nazwiskiem (...), ponieważ nie miała wówczas zmienionych dokumentów. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżona celowo, z premedytacją posługiwała się tym nazwiskiem, aby nie ściągnąć na siebie podejrzeń i wprowadzić w błąd ubezpieczyciela. W szczególności przy pierwszej z rozpoznawanych kolizji drogowych nie ujawniła, że jest żoną drugiej osoby uczestniczącej w zdarzeniu. Przy drugiej kolizji drogowej, ponad pół roku od zawarcia związku małżeńskiego w dalszym ciągu posługiwała się poprzednim nazwiskiem. Okoliczności te wskazują na kalkulacyjne i zaplanowane działanie oskarżonej J. S. (2), która w porozumieniu z oskarżonymi T. G. (1) i N. K. (1) wprowadziła w błąd pokrzywdzonego (...) S.A. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci odszkodowania. Wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał zatem jedynie za przyjętą linię obrony, nie posiadającą potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym, mającą na celu całkowite uchronienie jej od odpowiedzialności karnej.

Sąd odmówił także wiarygodności w całości wyjaśnieniom oskarżonego T. G. (1). Należy zauważyć, że oskarżony ograniczył się w nich do zaprzeczenia znajomości z oskarżonymi J. S. (1) i N. K. (1), jak również stwierdzenia, że przedmiotowa kolizja nie była fikcyjna opisując jej przebieg. Oskarżony pamiętał, jak twierdził przebieg tej kolizji, opisując go bardzo pobieżnie, podobnie jak uszkodzenia w obu samochodach. Owe pobieżności nie sposób tłumaczyć wpływem czasu od zdarzenia, a jedynie faktem, iż nie miało ono miejsca.

Na nieuznanie wyjaśnień oskarżonych J. S. (1) i T. G. (1) za prawdziwe przemawiają również zeznania świadka W. G. (1), który przesłuchany szczególnie w toku postępowania przygotowawczego w sposób kategoryczny zaprzeczył, aby samochód N. (...) mógł uczestniczyć w dniu (...) w kolizji drogowej. (...) znajdowało się bowiem wówczas u niego. Świadek ten zeznał, że samochód był w jego posiadaniu od (...) roku, jeszcze przed podpisaniem umowy kupna sprzedaży samochodu z dnia (...) i nie miał żadnych uszkodzeń. Zeznaniami świadka W. G. (3), o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia, złożonym na etapie postępowania przygotowawczego Sąd dał w pełni wiarę, uznając, że w tej części były one spontaniczne, konsekwentne i logiczne. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego T. G. (1) uznał jedynie za przyjętą linię obrony, która potwierdzała również wersje utrzymywane przez oskarżonych J. S. (1) oraz N. K. (1). Zeznania tego świadka W. G. w jeszcze jednym punkcie rzutują na wyjaśnienia oskarżonej J. S. (1) a to w takim, w jakim świadek przyznał, że znał on oskarżonego N. K. (1) przed datą przekazania mu pojazdu marki i podpisania umowy kupna sprzedaży z dnia (...) roku, gdyż, czemu także nie zaprzeczał oskarżony N. K. - brat świadka W. G. (1) S. G. był przyjacielem oskarżonego N. K. (1). Twierdzenia zatem oskarżonej J. S., jakoby w czasie podpisywania umowy w dniu (...) roku wraz z ówczesnym mężem oskarżonym N. K. nie znała tego świadka nie polegają na prawdzie, są próbą odsunięcia wszystkich argumentów wskazujących na powiązania choćby towarzyskie oskarżonej i świadka.

Sąd odmówił również wiarygodności w całości wyjaśnieniom oskarżonego N. K. (1). Argumentacja odnośnie wyjaśnień oskarżonych T. G. (1) i J. S. (2) jest również adekwatna do wyjaśnień oskarżonego N. K. (1). Sąd tym samym dostrzegł ewidentne niekonsekwencje w jego wyjaśnieniach pozostające w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. W pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżony nie powiadomił ubezpieczyciela, że uczestnikiem i sprawcą kolizji drogowej z dnia (...) była jego żona. Oskarżona J. S. (1) na oświadczeniu, które on przekazał do ubezpieczyciela podpisała się poprzednim nazwiskiem. Okoliczności zdarzenia wskazują, że oskarżony wykorzystał świadomie tak sporządzone oświadczenia, aby nie wzbudzić u ubezpieczyciela wątpliwości co do zaistnienia kolizji i wprowadzić w błąd z zamiarem uzyskania odszkodowania. Należy zauważyć, że oskarżony N. K. (1) był już karany za wielokrotne wyłudzenie odszkodowań od ubezpieczycieli, stanowiące źródło jego dochodów (w zw. z art. 65 § 1 k.k.). Wszystkie te okoliczności rzutują na odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego N. K. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków P. R. i J. Ś. /k. 238-241/. Zeznania tych świadków przyczyniły się do ujawnienia okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów. Świadek P. R. zeznał na okoliczności potwierdzone następnie zebraną w sprawie dokumentacją z akt szkody. Z kolei zeznania świadka J. Ś. pozwoliły na ustalenie, że samochód marki N. (...), którym kierowała przy obu kolizjach drogowych oskarżona J. S. (1) uczestniczył również w innej kolizji drogowej, która nie była przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie – akta zostały wyłączone do odrębnego postępowania /k. 317/ i Sąd nie czynił na ich podstawie ustaleń do rozpoznawanej w tym postępowaniu sprawy, mimo obecnych i zbędnych dla niniejszego postępowania w aktach głównych kopii akt szkody /k. 3-50/.

W pozostałym zakresie zeznania powyższych świadków były spójne, konsekwentne i logiczne, tym samym stanowiły cenne źródło ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie.

Powracając do oceny zeznań świadka W. G. (1), złożonych zarówno w toku postępowania jurysdykcyjnego /k. 232 – 235/ jak i dwukrotnie złożonych przed Sądem Sąd uznał, co podkreślił powyżej, że jedynie te z postępowania przygotowawczego są prawdziwe i rzetelne. Należy podkreślić, że mimo, że świadek składał zeznania ponad 3 lata po kolizjach drogowych objętych zarzutami to jego zeznania były wówczas spójne i kategoryczne. Świadek z pełną stanowczością przez całe przesłuchanie podkreślał, że samochód marki N. (...), który kupił w dniu (...) od J. S. (2) był w jego posiadaniu już dużo wcześniej. Podawał okoliczności poznania oskarżonej J. S. (1), która wówczas nosiła nazwisko K.. Świadek wskazywał wręcz, że rozmawiał on z N. K. (1) w (...) lub (...) na temat zapotrzebowania na pojazd i od razu samochód ten został mu przekazany. Nie używał go w tym czasie J. S. (1) ani N. K. (1), a samochód był w dobrym stanie bez zauważalnych uszkodzeń. Świadek W. G. wyrażał także pełne przekonanie o tym, że użytkował auto kilka miesięcy, to jest od (...) roku przed zawarciem umowy kupna z dnia (...) roku, nie miał nim żadnej kolizji drogowej, pojazd był u niego garażowany i z całą pewnością w dniu (...) roku nie był przedmiotem oględzin przez rzeczoznawcę z firmy ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu pojazdu od oskarżonego N. K. jesienią (...) roku w pojeździe

tym świadek wymienił jedyni zderzak na plastikowy i ręcznie przemalował pojazd na kolor niebieski, innych napraw nie dokonywał. Świadek także kategorycznie zaprzeczył, aby w dniu (...) roku auto mogło brać udział w jakiegokolwiek kolizji, nadto nie mógł być ubezpieczony w (...) SA, gdyż pamiętał, że otrzymał papierowy dokument ubezpieczenia w (...). Świadek ten składał wówczas zeznania o takiej treści pomimo bardzo dobrej znajomości z oskarżonym N. K. (1) (sam oskarżony wskazywał, że brat świadka był jego przyjacielem). Należy zatem uznać, że były one spontaniczne i stanowiły odzwierciedlenie prawdziwych znanych świadkowi faktów. Nie miał on wtedy potrzeby składania zeznań niezgodnych z prawdą, prób tworzenia fikcyjnej sytuacji nabycia i posiadania samochodu marki N. (...).

W toku postępowania jurysdykcyjnego świadek zmienił swoje zeznania częściowo uzasadniając je faktem „nacisku” przez prokuratora do składania zeznań określonej treści i nie zapoznaniem się ze spisanyymi przez prokuratora zeznaniami. Sąd tym samym odmówił wiarygodności zeznaniom świadka W. G. (1) złożonym w toku postępowania sądowego /k. 672 – 675/, gdzie świadek zmienił swoje zeznania i stwierdził, że te złożone w toku postępowania sądowego są prawdziwe, a w postępowaniu przygotowawczym mógł coś „pokręcić”. Takie tłumaczenie nie jest przede wszystkim logiczne i przekonujące. Świadek zeznał bowiem przed Sądem, że nabył samochód już rozbity, którego to istotnego szczegółu nie podawał w swoich pierwszych zeznaniach i otrzymał go dopiero w dniu podpisania umowy z J. S. (1). Nie można bowiem uznać stwierdzenia, że gdy samochód jest: „w dobrym stanie jednak stary, skorodowany i wymagał wielu napraw” /k. 233/ jako tożsamy ze stwierdzeniem, że był „rozbity z przodu” /k. 673/. W ocenie Sądu zeznania świadka złożone na etapie postępowania sądowego mają jedynie potwierdzić linię obrony przyjętą przez oskarżonych. Świadek W. G. (1) jest bratem przyjaciela oskarżonego N. K. (1), co uzasadnia przypuszczenia, że jego zeznania, już po wypłynięciu aktu oskarżenia do Sądu przeciwko wszystkim oskarżonym, zostały przygotowane na użytek toczącego się postępowania, w odczuciu Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę brzmiały także jak nieudolnie przygotowana lekcja. Nie mniej jednak jak wskazano wyżej zeznania tego świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym w krótszym odstępie czasu niż te złożone w postępowaniu sądowym, charakteryzują się spójnością i wyraźną konsekwencją i kategorycznością, której brak było w czasie kolejnych przesłuchań przed Sądem. Świadek kilkakrotnie w postępowaniu przygotowawczym powtarzał i podkreślał, że nie ma możliwości, aby samochód marki N. (...) w dacie wskazanej w akcie oskarżenia uczestniczył w kolizji, bo wtedy był w jego dyspozycji. Ponadto zeznał on wówczas, że zwrócił go oskarżonym w niedługim czasie po podpisaniu umowy kupna sprzedaży z oskarżoną J. S. (1), gdy okazało się, że musi zapłacić podatek od znacznie wyższej wartości auta niż wyceniona przez niego i po której kupił przedmiotowy samochód. Należy zauważyć, że oskarżony N. K. (1) zgłosił szkodę do ubezpieczyciela dopiero w dniu (...) co by potwierdzało zeznania świadka W. G. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym. Kolejnym argumentem przemawiającym za odmówieniem wiary zeznaniom tego świadka złożonym w postępowaniu sądowym jest fakt, że podał on w postępowaniu przygotowawczym, z jakiego powodu potrzebował wówczas samochodu – celem użyczenia dla grupy kolarskiej. Trudno uznać, aby w tym celu potrzebny był mu samochód uszkodzony, z rozbitym przodem, który wymagałby dodatkowych i poważnych nakładów finansowych. W ocenie Sądu wskazane niekonsekwencje determinują konieczność odrzucenia zeznań świadka złożonych w postępowaniu sądowym w zakresie, w jakim są one niezgodne ze złożonymi w toku postępowania przygotowawczego. Ponadto sprzeczne są twierdzenia świadka W. G., jakoby z jednej strony pomiędzy nim a prokuratorem w czasie przesłuchiwania go toczyła się „rozmowa towarzyska” /k. 674/, „luźna, zabawowa rozmowa” /k. 1146/, „Prokurator traktowała mnie bardzo dobrze” /k. 1146/, a równocześnie miałby być „naciskany” /k. 674/. Sprzeczność widoczna jest także w samej treści zeznań, które, co zostało już omówione powyżej, w postępowaniu przygotowawczym były rzeczowe, kategoryczne, logiczne, szczegółowe, zamknięte, nie pozostawiające marginesu na własną interpretację wypowiedzi, zaś te z postępowania jurysdykcyjnego mają na celu wzbudzenie wątpliwości co do zaistnienia potwierdzonych innymi dowodami faktów, zawierają stwierdzenia, jakoby świadek uprzedzał Prokuratora o tym, że nie ma 100% pewności co do składanych zeznań.

Powyższe rzutuje na uznanie zeznań świadka W. G. za wiarygodne źródło dowodowe.

W toku postępowania przygotowawczego została sporządzona opinia przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych M. R. /k. 301 – 307 i k. 309 - 308. Zgodnie z postanowieniem organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze przedmiotem opinii miała być odpowiedź na pytania, czy zdarzenie

drogowe z dnia (...) roku z udziałem pojazdów marki M. (...) o nr rej. (...) oraz N. (...) o nr rej. (...) spowodowało uszkodzenia w wyżej wymienionych pojazdach i czy mogły one powstać w okolicznościach podanych przez zgłaszających oraz czy zdarzenie drogowe z dnia (...) roku z udziałem pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) oraz N. (...) o nr rej. (...) spowodowało uszkodzenia w wyżej wymienionych pojazdach i czy mogły one powstać w okolicznościach podanych przez zgłaszających. Analiza materiału akt sprawy na podstawie dokumentacji fotograficznej, którą biegły otrzymał na płytach CD /k. 675/ oraz analiza sytuacyjna i analiza porównawczo-geometryczna położenia, rozmiaru i rodzaju udokumentowanych uszkodzeń pojazdów pozwoliła biegłemu na stwierdzenia, że brak jest uszkodzeń na prawej części przedniej pojazdu N. oraz na prawym jego narożu, które byłyby adekwatne do uszkodzeń O.. Zdaniem biegłego uszkodzenie błotnika przedniego O. mogło być spowodowane, biorąc pod uwagę położenie wysokościowe opisywanych elementów, przez błotnik lub kierunkowskaz prawy N.. Uszkodzenia tego typu na wymienionych elementach N. zdaniem biegłego nie występują. We wnioskach końcowych opinii biegły zawarł stwierdzenie, że analizując uszkodzenia obu pojazdów oraz porównując ich wysokość, rozmiar, wygląd i charakter powstania stwierdzić należy, że nie powstały w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody. Odpowiadając na rozprawie na pytania stron postępowania biegły stwierdził, iż rzeźba terenu i nierówności będą miały wpływ na umiejscowienie uszkodzeń powstałych podczas kolizji. Stan techniczny a dokładnie zawieszenie ma wpływ na umiejscowienie uszkodzeń, śladów kolizji. W przypadku obciążenia pojazdu, który zostałby uderzony w ten sposób, że obciążenie ok. 80 kg znajdowałoby się w bagażniku pojazdu na tylną oś, będzie miało wpływ na powstanie śladów i ich umiejscowienie, przy czym na pewno nie byłoby to 8-10 cm tak jak było to w przypadku opiniowanego pojazdu marki M. (...). Nadto nie jest możliwe, aby przy zamontowaniu jakiegokolwiek innego zderzaka do samochodu marki N., który pasowałby do tego pojazdu, aby doszło do takiego umiejscowienia uszkodzeń jakie biegły wskazał w swojej opinii. Biegły, na wniosek stron postępowania, rozważył możliwość, gdy tył pojazdu M. (...) jest obniżony na skutek obciążenia np. przewożenia narzędzi a przód pojazdu N. (...) jest podniesiony ze względu na obciążenie bagażnika i wadliwe tylne zawieszenia, to wówczas przy uderzeniu mogłoby dojść nie do wsunięcia się N. pod zderzak tylko do nasunięcia się na ten zderzak. Wówczas na pokrywie M. C. wystąpiłoby ciągle uszkodzenie pokrywy a na pokrywie M. znajdowały się jedynie uszkodzenia punktowe. Zaznaczył, że jak zderzak uderza całą powierzchnią to uszkodzenia musiałyby być na całej powierzchni pokrywy. Nawet zatem takie założenia nie tłumaczą umiejscowienia uszkodzeń. Zdanie tego biegłego i opinię co do niemożliwości zaistnienia kolizji opisanych przez oskarżonych podzielił inżynier A. P. (2) biegły sądowy z zakresu badania wypadków komunikacyjnych, który w swojej opinii pisemnej /k. 799 – 814/ jak i opiniach ustnych stanowczo stwierdził, iż nie ulega wątpliwości, że do uszkodzenia (...) nie mogło dojść w okolicznościach przedstawionych w zgłoszeniu szkody, gdyż w takiej sytuacji, jak opisana przez oskarżoną J. S. (1) przednia część lewego boku nadwozia (...) powinna nosić ślady i uszkodzenia świadczące o skośnym uderzeniu od tyłu i z lewej strony. Tymczasem czytelnie udokumentowane fotograficznie cechy uszkodzeń we wskazanej części nadwozia tego samochodu dowodzą, że został on uderzony od przodu wzdłuż lewego boku, a najczytelniejszym wskaźnikiem tego jest cofnięcie się lewego przedniego błotnika w kierunku lewych przednich drzwi. Szczegółowo analizując wszystkie opisane przez zgłaszających uszkodzenia biegły zaopiniował, iż uszkodzenia tylnej części nadwozia samochodu (...) nr rej. (...)(...)powstały w wyniku zadziałania sił skierowanych od tyłu ku przodowi, a więc towarzyszących takiemu zdarzeniu, jak opisywane przez T. G. (1) i J. K.. Uwagę biegłego zwrócił brak widocznych śladów uszkodzeń poszycia tylnego zderzaka na wysokości najgłębszego wgniecenia belki pasa tylnego, a więc w miejscu, w którym na wspomnianą belkę musiał zadziałać element o stosunkowo dużej wytrzymałości oraz ograniczonej szerokości. Uwagę zwróciła również deformacja dolnej krawędzi otworu bagażnika, która znajduje się tuż ponad zderzakiem i przy zamkniętej pokrywie bagażnika jest przez nią zasłonięta - tymczasem na jej tylnej powierzchni nie było widocznych śladów bezpośredniego kontaktu z przeszkodą.

Powyższe dane przemawiają, zarówno zdaniem biegłego jak Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę za tym, że uszkodzenia tylnej części nadwozia samochodu (...) nr rej. (...)(...)nie mogły powstać w tym samym mechanizmie zderzenia i w tym samym czasie - ślady korozji na pociętej dolnej krawędzi otworu bagażnika świadczą, że jej uszkodzenie nastąpiło wcześniej, najprawdopodobniej przy otwartym bagażniku, niż wgniecenie belki pasa tylnego i mogą być jej następstwem deformacja pokrywy bagażnika połączona z rozbiciem jej szyby. Ponadto jest mało prawdopodobne, aby w chwili powstania deformacji belki pasa tylnego w samochodzie był zamontowany ten sam tylny zderzak, co w czasie oględzin w dniu (...) r. Uszkodzenia tylnych lamp samochodu (...) powstały w następstwie

bezpośredniego kontaktu z przeszkodą lub przeszkodami - efektem bezpośredniego kontaktu z przeszkodą były również uszkodzenia tylnego zderzaka i lewej części obramowania bagażnika, zlokalizowane w sąsiedztwie lewej tylnej lampy zespolonej.

Część lub wszystkie uszkodzenia tylnej części nadwozia (...) 1,6 nr rej. (...) (...) mogą być skutkiem kolizji z innymi pojazdami. Opiniujący wykluczył możliwość, aby samochodem uderzającym w tył (...) był (...) nr rej. (...) (...). Elementy przedniej części nadwozia samochodu (...) ((...)) w wersji nadwozia traveller) znajdują się bowiem wyraźnie niżej od miejsc występowania uszkodzeń będących skutkiem bezpośredniego kontaktu z przeszkodą, które stwierdzono na tylnej części nadwozia (...) nr rej. (...) (...) - ponadto na elementach przodu (...) nr rej. (...) (...) podczas oględzin w dniu (...) r. nie było „odpowiedników” energochłonnych uszkodzeń tylnej części (...), bądź śladów ich naprawienia. Biegły opisał w opinii najistotniejsze zewnętrzne różnice pomiędzy cechami konstrukcyjnymi tylnej części nadwozia samochodu M. (...) i N. S.. We wnioskach zawarł tezę, że uszkodzenia przedniej lewej części nadwozia samochodu (...) (...) nr rej. (...) udokumentowane podczas oględzin w dniu (...) powstały w wyniku kontaktu ze spionizowaną przeszkodą o wysokości nie mniejszej od 70 cm, któremu towarzyszyło działanie sił skierowanych na w/w pojazd od przodu i lewej strony. Uszkodzenia te powstały więc w innych okolicznościach, niż opisane przez oskarżoną J. S. deklarującą udział w kolizji na ul. (...) w W. w dniu (...) i mogły być skutkiem zderzenia z NN pojazdem lub uderzenia w przeszkodę stałą podczas ruchu (...) do przodu. Także uszkodzenia tylnej części nadwozia samochodu (...) nr rej. (...) (...) udokumentowane w następstwie oględzin w dniu (...) r. nie powstały w następstwie jednorazowej kolizji z innym pojazdem, co wynika z faktu, że deformacje dolnej krawędzi otworu bagażnika powstały wcześniej, niż wgniecenie belki pasa przedniego, najprawdopodobniej w sytuacji, gdy w w/w samochodzie była otwarta pokrywa bagażnika, ponadto brak widocznych śladów i uszkodzeń na poszyciu tylnego zderzaka w miejscu „osłaniającym” najgłębsze wgniecenie belki pasa tylnego sugeruje, że w chwili powstania tego wgniecenia w samochodzie był zamontowany inny zderzak, niż w czasie oględzin. Na tylnych powierzchniach nadwozia (...) nr rej. (...) (...) podczas oględzin w kilku miejscach występowały uszkodzenia będące następstwem bezpośredniego kontaktu z przeszkodą lub przeszkodami. Lokalizacja i charakter tych uszkodzeń wykluczają możliwość, aby mogły one powstać na skutek zderzenia z samochodem (...) nr rej. (...) (...). Na rozprawach w dniach (...) roku /k. 858 – 864/, (...) roku /k. 1027 – 1032/ i 22 września 2015 roku /k. 1094 – 1102/ biegły podtrzymał swoją opinię pisemną i wyjaśniał wątpliwości oskarżonych w zakresie zawartych w niej tez.

Jako pełne, rzetelne i fachowe należało ocenić powyższe opinie techniczne z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych na okoliczność stwierdzenia czy przedmiotowe zdarzenia drogowe z dnia (...) i (...) spowodowały uszkodzenia w uczestniczących w nim pojazdach i czy te uszkodzenia mogły powstać w okolicznościach podanych przez zgłaszających. Stoją one w opozycji do opinii biegłego A. A. (1), który po zapoznaniu się z opiniami biegłych B. B. i A. P. zaopiniował /k. 1056, k. 1068 – 1070, k. 1095 – 1102/, iż wbrew teom biegłego A. P., jakoby brak było śladów kontaktu na nakładce zderzaka tylnego samochodu M., których brak mógłby świadczyć o tym, że nie doszło do kolizji polegającej na najechaniu od tyłu samochodu M. przez samochód N. to w załączniku nr 2 na zdjęciu nr 1 opinii zaznaczył miejsca, gdzie występują ślady otarcia powłoki lakierniczej na nakładce zderzaka tylnego samochodu M., które są śladami charakterystycznymi dla takiej kolizji. Wiąże się to m. in. z tym, że w tym miejscu występują wsporniki czołowe mocujące zderzak tylny na wysokości podłużnic tylnych podłogi tylnej samochodu M., a związku z tym miejsce to jest o wiele sztywniejszym w porównaniu do miejsc poza strefami występowania wsporników czołowych.

Biegły A. A. nie zgodził się z wnioskiem biegłego A. P. odnośnie braku śladów uwidoczniionych na fotografii. W swojej opinii oparł się także na danych z bazy Amerykańskiej Agencji (...), która rejestruje i dokumentuje przypadki takich zderzeń, m.in. delta V zderzenia, kierunek uderzenia, obrażenia osób. Stwierdził, że uszkodzenia zależą od kierunku impulsu siły i delty V, różnicy prędkości poruszających się samochodów. Każdy różny impuls siły oddziaływałby różnicami uszkodzeń. Także należałoby oczekiwać innego obrazu tych uszkodzeń. Impuls siły wynika z toru przemieszczenia się samochodu, różnicy prędkości, struktur podlegających kontaktowi, sztywności elementów, które się ze sobą zderzają, sposobu ich mocowania.

Wobec sprzeczności w powyższych dwóch opiniach Sąd dopuścił dowód z konfrontacji biegłych, który doprowadził do uznania za najbardziej miarodajną opinii biegłego A. P.. Sąd ocenił, iż opinia tego biegłego jest najbardziej

szczegółowa, dokładna, wnikliwa, wskazuje na nadzwyczajny profesjonalizm biegłego poparty długoletnią praktyką, który, choć zdaniem obrońcy oskarżonej J. S. nie powoływał w swej opinii i wypowiedzi artykułów i numerów regulaminów E. (...), to ich znajomość potrafił w najbardziej przekonujący sposób wykorzystać przy sporządzaniu opinii, jej tezy poprzedził bardziej przystępną i zrozumiałą dla stron postępowania analizą materiału dowodowego i dwóch zdarzeń. W trakcie konfrontacji biegłych depozycje biegłego A. P. odnośnie wszystkich spornych punktów opinii zostały bardziej przekonująco, logicznie i fachowo uzasadnione i wytłumaczone, łącznie z przypomnieniem fundamentalnych zasad fizyki. Podkreślenia wymaga, że opinia biegłego A. A. zawiera w zdecydowanej większości jedynie wnioski prawdopodobne, przy czym biegły w ocenie Sądu nie uzasadnił, z czego miałyby wynikać owo prawdopodobieństwo i brak możliwości wydania opinii kategorycznej, jak w przypadku opinii szczególnie biegłego A. P., wydanej w postępowaniu jurysdykcyjnym, skoro materiał dowodowy był na tyle pełny, aby możliwe było wydanie opinii w sprawie.

Pozostałe dowody w postaci: kserokopii akt szkody (59-212), umów kupna sprzedaży (k. 257, 259), decyzji (k. 258), oświadczenia (k. 260), opinii technicznych z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych (k. 301-308, 309-315), pisma z (...) S.A. (k. 319-401) oraz kart karnych (k. 597-598, 600, 601) to wartościowy materiał dowodowy, stanowiący podstawę ustalenia stanu faktycznego. Wszystkie wymienione wyżej dokumenty nie były kwestionowane przez strony, a w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując w powyższy sposób oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż wina oskarżonych T. G. (1), J. S. (2) i N. K. (1) w popełnieniu przypisanych im czynów została wykazana i nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 286 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność karną za czyn polegający na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności należytego pojmowania przedsiębranego czynu. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej. Istota zabronionego zachowania przy oszustwie polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Sprawca, popełniając przestępstwo, może posłużyć się trzema alternatywnymi wskazanymi w przepisie metodami: wprowadzeniem w błąd, wyzyskaniem błędu lub niezdolności do pojmowania przedsiębranego czynu. Wprowadzenie w błąd polega na tym, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadził inną osobą do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd może być słowo, pismo, fałszywe narzędzie i urządzenie. Do przypisania oszustwa nie jest potrzebne użycie szczegółowego podstępu, lecz wystarczy każde działanie mogące wprowadzić pokrzywdzonego w błąd. Znamię przestępstwa z art. 286 § 1 kk jakim jest niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza pogorszenie przy transakcjach sytuacji majątkowej rozporządzającego. Należy zwrócić uwagę, iż jest ono szersze od pojęcia szkody i straty. Niekorzystność nie oznacza niepowetowalności szkody. Fakt, iż szkoda może być naprawiona, a nawet że pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie cywilne - nie wyklucza niekorzystności rozporządzenia (Andrzej Zoll. Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. Tom III, Wolters Kluwer 2008).

Określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to że doprowadza ją w ten sposób do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (Wyrok SN z dnia 14 stycznia 2004 r., IV KK 192/03, Prok. i Pr.-wkł. 2004, nr 9, poz. 5).

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmy ubezpieczeniowej (...) SA, gdyż ubezpieczyciel podjął niekorzystną dla siebie decyzję odnośnie wypłaty odszkodowania, co skutkowało uszczupleniem mienia pokrzywdzonego. Koniecznym jest jednak ustalenie, czy niekorzystne rozporządzenie mieniem było następstwem wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd lub wyzyskania błędu. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, bezsprzecznie doszło do wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd. Oskarżona J. S. (1) wywołała u pokrzywdzonego (...) SA mylne wyobrażenie co do rzeczywistości, a mianowicie co do zaistnienia kolizji, które były podstawą do wypłaty odszkodowania. Działanie oskarżonej J. S. polegające na zgłoszeniu ubezpieczycielowi kolizji, która nie miała miejsca, złożenie oświadczeń opisujących przebieg zdarzenia oraz uszkodzenia pojazdu spowodowały, że pokrzywdzony podjął decyzję o wypłacie odszkodowania, które tak naprawdę nie należało się oskarżonej J. S.. Oskarżona bez wątpienia działała w celu uzyskania korzyści majątkowej. Z zebranego w sprawie materiału nie wynika, aby oskarżona J. S. miała na przełomie lat (...)/(...)trudną sytuację finansową.

Kwalifikacja prawna zachowania oskarżonej przyjęta przez Sąd Rejonowy z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. uzasadniona jest faktem, że oskarżona od początku miała zamiar wprowadzenia w błąd ubezpieczyciela, a jej działania w postaci wypełnienia dokumentów dotyczących zdarzeń były podejmowane w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, jakim było uzyskanie odszkodowania. Odnosząc się do roli pozostałych oskarżonych, z którymi wspólnie i w porozumieniu działała oskarżona J. S. (1) to stwierdzić należy, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, wspólnie przyjmując przedmiotowe znamiona przestępstwa oszustwa realizowali oni wcześniej zawarte porozumienie. Oskarżeni wypełnili powyższe znamiona w ten sposób, że oskarżeni N. K. (1) i T. G. (1) zgłaszali żądania wypłacenia odszkodowania w tytułu zdarzeń drogowych, które faktycznie nie miały miejsca. Do zgłoszenia załączyli oświadczenia oskarżonej J. S. (1), która wskazywała w nich, że była rzekomym sprawcą kolizji drogowej. Oskarżona w tych oświadczeniach podpisywała się poprzednio noszonym nazwiskiem i dysponowała dokumentami bez aktualnych danych osobowych. Działanie te należy ocenić jako celowe i zaplanowane. Następstwem zachowania oskarżonych było wypłacenie nienależnych odszkodowań, które zakład ubezpieczeń nie dokonałby gdyby wiedział o rzeczywistym przebiegu zgłoszonych zdarzeń drogowych.

Sąd uznał również, że oskarżona popełniła zarzucane jej dwa czyny w konstrukcji czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 kk. Według definicji ustawowej czyn ciągły występuje wówczas, gdy sprawca dopuścił się w krótkich odstępach czasu, dwóch lub więcej zachowań, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Za czas popełnienia czynu ciągłego uważany jest odcinek czasu, którego zapoczątkowany jest pierwszym czynem oskarżonego, a zakończony ostatnim czynem składającym się na przestępstwo ciągle. Zachowaniem swym oskarżona J. S. wyczerpała wskazane wyżej przesłanki uznania jej czynów za ciągle, gdyż w okresie od dnia (...) - data powstania fikcyjnej szkody - do (...) - data wypłacenia odszkodowania - w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z N. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła poprzez składanie dokumentacji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd (...) S.A co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) r. w W. pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń w wyżej wymienionych pojazdach, oraz w okresie od dnia (...) – data powstania fikcyjnej szkody - do (...) – data wypłacenia odszkodowania- w W. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania kwoty (...) zł (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd (...) S.A. co do okoliczności kolizji drogowej z dnia (...) w W. pojazdów M. (...) nr rej. (...) i N. (...) nr rej. (...) i uszkodzeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), to jest czynu, stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k w zw. z art. 12 kk.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Tak też uwzględniając powyższe, Sąd stwierdził, iż ustawa poprzednio obowiązująca (sprzed nowelizacji z 1.07.2015 r.) jest w niniejszym przypadku korzystniejsza dla sprawy.

Wymierzając oskarżonej J. S. (1) karę Sąd miał na uwadze wszystkie okoliczności, o których mowa w art. 53 k.k. Sąd kierował się zatem swoim uznaniem oraz granicami przewidzianymi przez ustawę. W konsekwencji uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonej J. S. (1) za I czyn i II czyn kara po 8 miesięcy pozbawienia wolności, kary grzywny po 150 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, oraz kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 10 zł. Tak ukształtowany wymiar kary czyni, zdaniem Sądu, zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i powinien podziałać odstrasżająco na potencjalnych sprawców przestępstwa oraz kształtować będzie w społeczeństwie przekonanie, że żaden czyn tego typu nie ujdzie surowej reakcji organów państwa.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości Sąd brał pod uwagę okoliczności wskazane w art. 115 § 2 k.k., czyli rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawców obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawców, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżona J. S. (1) swoim zachowaniem godziła w jedno z podstawowych dóbr prawnych, jakim jest cudze mienie. Swym zachowaniem dała wyraz zupełnego braku szacunku dla cudzej własności. Jej zachowanie jest tym bardziej naganne, jeśli spojrzeć się, iż dokonała przestępstw w sposób przemyślany i wcześniej gruntownie wraz z pozostałymi oskarżonymi zaplanowany. W tym celu przygotowała odpowiednią dokumentację a następnie przekazała ją oskarżonym T. G. i N. K. do zgłoszenia fikcyjnych zdarzeń drogowych. Sąd doszedł do przekonania, że występki, których dopuściła się oskarżona cechowały się społeczną szkodliwością w stopniu wysokim.

Jako okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonej J. S. (1) Sąd wziął pod uwagę jej uprzednią niekaralność.

Oceniając powyższe warunki Sąd uznał, że wobec tej oskarżonej zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i zasługuje ona na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat z pewnością powstrzyma oskarżoną od powrotu do przestępstwa, wpłynie na nią mobilizująco do poddawania się normom prawnym i społecznym i utwierdzi przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Orzekając karę grzywny Sąd miał na uwadze nie tylko społeczną szkodliwość popełnionych czynów, ale również warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonej J. S. (1), za miarodajne uznając kary grzywny w wymiarze wskazanym wyżej. Oskarżona prowadzi działalność gospodarczą w branży kosmetycznej w W., jej miesięczne zobowiązania wobec banku zgodnie z jej oświadczeniem wynoszą około 3 tysięcy złotych, z których się wywiązuje, zatem uznać należy, że jej działalność zawodowa przynosi o wiele większe zyski niż deklarowane przed sądem i do urzędu skarbowego /vide informacja z systemu E-puap /, a uzyskiwana strata w bilansie działalności gospodarczej jest pozorna.

Zgodnie z art. 46 § 1 kk w razie skazania oskarżonego, sąd na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pojęcie szkody i krzywdy ustawodawca definiuje zgodnie z ich cywilistycznym rozumieniem tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny). Naprawienie szkody, o którym mowa w art. 46 § 1 kk, to w szczególności wyrównanie straty, którą poszkodowany poniósł. Przy czym szkoda o charakterze materialnym musi istnieć i zostać wykazana w chwili orzekania przez sąd. Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że oskarżona J. S. wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) kwotami (...) zł i (...) złotych. Jednocześnie prokurator wniosł na podstawie art. 46 § 1 kk w przypadku wydania wyroku skazującego o zasądzenie na rzecz (...) SA obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, co którego toczyło się niniejsze postępowanie. Wobec powyższego, na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej J. S. obowiązek naprawienia szkody w części na rzecz (...) poprzez zapłatę kwot (...) zł ((...)) oraz kwoty (...) zł ((...)), stanowiących 1/2 wysokości poniesionej szkody.

Na podstawie art. 624 § 1 pkp Sąd obciążył oskarżoną J. S. kosztami procesu, na które złożyły się:

- kwota 380,00 /trzysta osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczona na podstawie art. 2 ust. 1 i 3 ust. 1 stawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.);
- kwota 50,00 / pięćdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za uzyskanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego orzeczona na podstawie Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego w postępowaniu jurysdykcyjnym;
- kwota 20,00 /dwadzieścia/ złotych tytułem zryczałtowanej opłaty za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i jurysdykcyjnym orzeczona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym;
- kwota 430,00 /czteryście trzydzieści/ tytułem zwrotu części pozostałych kosztów postępowania.